

Publicerad 2008-06-02 22:29 av Joakim Andrén

En historia om att världen inte är vad du vill att den ska vara.

Spekulera gärna över om han i historien gör något fel...

Min son

Plötsligt blev det för sent för att säga att jag tidigt anade att något var fel. Men jag tror att det jag anade inte var mer konkret än så. Vad kunde jag ha gjort? Jag hade kunnat ta på mig åsnehuvudet från början, skämt ut mig och förhindrat att allt skulle hända. Men då hade ingen fått reda på vad jag hade förhindrat.

Kanske finns det någon, någonstans som ändå hade förstått att jag var en hjälte?

Jag borde ha varit beredd på att hela världen skulle gå emot mig. Men det var jag inte. Jag tog inte min roll för att förhindra det som ingen visste skulle hända. Nu måste jag ta min roll för städa upp.

Och nu, nu kan folk gå emot mig hur mycket de vill. Jag slåss inte för min egen del längre. Jag slåss för världens. Jag har lärt mig en sak.

Runt om i världen finns människor av alla sorter. Alla tycks tänka på olika sätt, värdera olika saker, bli glada av olika saker och kanske fascinerar av eller förlöjligen varandra. Men allas livsmål i sin renaste form, är att bli lyckliga. Men om vi bara ser mänskligheten och mänsklighetens mål på det sättet, måste jag säga att vi människor är mer än bara människor. Vi vill bli lyckliga, älskade och ihågkomna. Men lycka, kärlek och minnen går över, och vi blir ensamma igen. Och vi alla letar efter en plats att slå oss ner på. En plats som vi kan vila ut på, stanna på och lita på. Men vad är det som får oss att sluta leta efter den? Vad är det som får oss att fortsätta tro på kortsiktig lycka när vi har blivit svikna av den så många gånger? Kanske är det så, att ju mer vi blir svikna, desto mer slutar vi tro att det finns något som vi kan lita på. Vi börjar tro att tillit är förödande. Den har aldrig hållit.

Men för att du ska kunna lita på något, måste det kunna lita på dig. Så varför frågar vi oss: "Varför kan jag inte vila ut någonstans?" istället för "Har detta 'någonstans' en anledning att låta mig vila ut?"

Detta "någonstans" har ingen anledning att lita på de flesta människor. När vi inte har förstått att vi behöver slå oss ner någonstans, springer vi istället runt och letar efter kortsiktig lycka, och tror att det är allt som livet går ut på. Vi tror att vi hellre ha lycka än ett stabilt liv, så livet sviker oss igen.

Det finns något bortom lycka och kärlek. Något som går att lita på. Där finns världen. Och världen består inte av människor, utan av det som den misslyckade människan, som vi valt att kalla mänsklig, saknar.

Det är dags för mig att sluta leta efter svikande lycka, och hitta världen. Det är bara människor som står i vägen. För vad var det som fick mig att misslyckas med att förhindra att allt började? Jo, människor. Jag var rädd för att skämma ut mig. Och det hindrade mig från att göra det jag egentligen var ämnad för.

Det är dags för mig att lämna det mänskliga.

* * *

Man lever bara en gång. Men man har satt ett märke i världen, och då lever ens liv vidare på ett annat sätt. Jag har alltid haft svårt för tanken på att jag kommer att dö, och då kommer allt jag har varit, att försvinna. Åtminstone från den här världen. Min personlighet, mitt sinne, mitt tankeliv. Mina värderingar. Ingen kommer längre se världen ur mitt perspektiv.

Det var åtminstone som jag uppfattade det. Sen gick de och gjorde vad de kunde av livet så snabbt som möjligt, för att sedan dö unga. Jag avundades dem inte. De verkade inte ha så mycket mening med livet, och ärligt talat tyckte jag inte att de verkade särskilt lyckliga heller. Jag ville leva mer än så. Det var en vilja som hade levt starkt i mig under hela livet. Kanske så starkt att den hade hindrat mig från att njuta av livet. Kanske så starkt att jag var desperat efter en lösning på den, vare sig den lösningen var att lita på eller inte.

Och plötsligt föddes min son. Glädjen från den stunden, ja, helt otroligt. Nytt liv. Helt otroligt. Nu börjar vårt liv på nytt också, tänkte jag. Nu är allt bra. Nu kommer vi hitta lösningen på allt, tänkte jag. Troligen var det därför som jag började fundera över... att leva vidare. Min son, min kära son. Du är min räddning. Du är fortsättningen på mitt liv. Du är jag i en förgylld form.

Så mycket drömmar, så lite planer.

Min son, du är jag. Jag tittade in i hans ögon och såg hur lika mina de var. Jag ska öppna dem. Vi ska se världen tillsammans.

Men han svek mig.

* * *

Min son, här ligger du. Jag har hört hur andra föräldrar har berättat om hur det är att märka att ens barn väldigt tidigt faktiskt har en personlighet. Att de inte trott att små barn kunnat ha det. Och att man faktiskt kan lära känna en sån här liten parvel. Jag har hört mycket om det. Men du, min son, är ett oskrivet blad. Och jag ska skriva ditt liv. Bara lägg ditt liv i mina händer, så ska jag se till att allting blir bra.

Min son. Varenda misstag jag har gjort, ska göra det lättare för dig. Ge mig din tillit och du får min, så ska vi springa genom livet. Vårt liv.

* * *

Min son, vad har du gjort med mig?

De sa åt mig att jag var för hård med min son. Att jag hade för mycket drömmar om honom, och att jag

skulle låta honom vara som han själv ville. Att jag skulle låta honom leva. Men det var inte jag som gjorde något fel. Det var de som har förlorat sina visioner. Det var de som inte längre bryr sig om hur saker går eller vill ta itu med dem, utan bara låter de bli som de vill. Sen kommer de ändå själva behöva betala för det när deras ostabila mark går sönder. De förstår inte värdet av det långsiktiga. De kanske lever idag, men då kommer de dö imorgon. Jag kämpar alltid med allt jag har, för morgondagen.

Ur sitt enkelsinnade perspektiv har de rätt. Jag hade varit för hård mot min son om jag inte hade haft någon tanke med det. Och jag har förstått att de inte har någon tanke med saker. Och jag har förstått att de inte förstår mig. Jag tänker ta smärtan idag för att kunna njuta av min ansträngning imorgon.

Och min son kommer också få lida. Men det gjorde alla stora personer. Jag vet det. Men han kommer tacka mig en dag. Jag vet det också. Och till dess kommer jag inte att släppa honom.

Min son, vad gör du av ditt liv? Varför försöker du lämna mig?

Varför vill du inte acceptera att vara en exakt kopia av mig? Varför gör du inte allt som jag har drömt om? Varför?

* * *

Min son blev gravid idag.

Det enda jag kan få ur mig är att det inte är som det borde vara. Min son är gravid. Varför? Varför gjorde du så här mot mig? Du är inte jag. Mitt liv är brutet. Mitt liv kommer att försvinna. Allt jag har kämpat för, allt jag har lidit för, försvinner av en enda gärning. Och plötsligt har min son blivit gravid. Världen är galen.

Något är fel. Min son ska inte bli gravid. Det här är inte vad världen lovade mig. Det här är inte livet som jag visste att jag kunde lita på, när min son föddes och allt var jättelyckligt. Inte alls. Den stunden. Min son föddes. Vad jag drömde. Vad jag hoppades. Och plötsligt hade jag sålt min själ till en dröm från ett lyckligt ögonblick. Inga planer. Bara en dröm. Jag har blivit sviken. Världen...

* * *

Varför har jag kommit hit? Jag kan inte lita på världen. Eller... kan jag?

Jag kan inte anklaga hela världen för detta. Nej, det kan jag inte. Det var lyckan som skickade mig hit. Lyckan av att få en son. Lyckan förblindade mig. Lycka kan inte vara värt att leva efter, nej!

Jag har fallit. Under precis det som alla andra levde efter. De ville bara ha lyckan, och leva fort. Och jag lovade att aldrig sätta mitt liv till något sådant. Men plötsligt fick jag också se lycka. Jag var oförberedd på

något sådant. Jag förstod det inte. Jag trodde så väl att det var jag som tänkte klart. Jag är säker på att jag inte gjorde det. Det är svårt att veta om man tänkte klart när tog ett beslut, eller om man tänkte klarare när man bestämmer sig för att upphäva beslutet... när det alltid snurrar runt så mycket som vill påverka en. Vad ska jag lita på?

Jag vet inte vilket beslut som jag har tagit, som går att lita på. Men jag vet att det inte går att lita på världens människor. Människor som har blivit förhaxade av lyckan vid olika tillfällen. Och nu blir de lurade, gång på gång.

Världen är mer än så här. Världen är mer än människor som blir lurade. Bakom alla misslyckade människor... finns en lyckad mänsklighet. Ja.

Jag ska ta mig dit. Jag ska döda all misslyckad mänsklighet och hitta det som finns bakom.

Alla människor tror att de lever på olika sätt, men alla lever för att få lycka. Den kan vi inte lita på. Och därför har de fått för sig att ingenting går att lita på. Men det finns det. Om vi ser bortom lyckan... så hittar vi världen. Och den går att lita på.

Alla människor lever för lyckan. Jag ska rensa dem. Varenda en. De faller under mig.

Ett torg, fullt med människor. Vissa är på väg till jobbet. Vissa ska köpa någonting. Vissa ska hämta sina barn på dagis. Vissa ska träffa några kompisar. De flesta verkar vara fredliga. Men alla lever de efter något bräckligt. Och alla bidrar de till att världen är bräcklig. Och sen, blam. Alla dör. Alla dör.

Alla människor springer emot mig. Jag sitter ensam i en skyttegrav, och alla springer emot mig. Det är strävan efter lycka som har fördummat dem, och fått dem att göra det. Vissa har, precis som jag, lovat sig själva att aldrig göra det, men de har varit för svaga och inte orkat kämpa för världen istället för sin egen lycka. Vissa har förlorat all lycka, men tror fortfarande att de kan bli räddade genom att försöka hitta den igen. Vissa har gett upp hela sin personlighet för att få så mycket lycka som möjligt. Och vissa gråter varje dag som de ska gå ut och leva vidare, och tror att deras liv är dåligt bara därför.

Alla har de misslyckats.

Och sen, blam. Så kommer jag. Alla dör.

Ja. Ja! Jag ska rädda världen. Jag ska rädda världen. Bara blam.

* * *

Solen skiner. Idag är dagen då jag ska döda alla människor i hela världen. Okej. Blam. Har alla dött nu? Nej, jag måste börja med min son. Det kommer väl ta lite lång tid det här men det får det ta. Det får vara värt det. Där är han. Han sover. Jag tar den här lampan. Blam?

Ta det lugnt. Jag gör detta för att du inte ska kunna få rubba universums ordning ännu mer. Din jävel! Du ska inte få vara jag! Du ska dö!

Så där. Nu är han död. Okej, vad händer nu?

Jag kanske måste döda min fru. Blam?

Sluta skrika. Det här är inte för ditt eget bästa, men du vet ändå inte vad ditt eget bästa är, så du måste dö. Spring inte.

Sådär. Det var två.

Om jag skulle gå ut. Där är min granne. Honom ska jag döda. Kanske lampan måste stå kvar inne i huset.

Jag får inte ändra på något som var menat att vara som det är.

Här är en kniv. Den går bra att döda med. Nu dödar vi min granne också.

Han ramlade ihop.

Där är torget. Okej. Nu kommer jag. Blam.

BLAM!

Va? BLAM! Varför dör inte alla?

Nä nu. Inte ett enda jävla skit fungerar.

Jaha. Jag går hem och tittar på TV.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Joakim Andrén med Poeter.se id #23272 innehar upphovsrätten